

2

Două siluete triste

Jinny și-a lăsat brațele moi. Ultimele momente cu Deen fuseseră cele mai proaste ultime momente din lume. Cele mai proaste ultime momente pe care și le putea imagina. Nu se mai simțise niciodată atât de pierdută. Sau de obosită.

Doar atunci și-a adus aminte de boțul din nisip. De fata cea nouă. S-a uitat spre ea. Copila stătuse acolo, tăcută, privind-o cu ochii ei mari. Jinny s-a lăsat să alunece în nisip lângă ea.

— Păi, bine-ai venit, a spus ea.

Fata n-a răspuns. Stătea cu bărbia prinsă între genunchi. Dintr-un motiv oarecare, asta a făcut-o pe Jinny să-și dorească același lucru. Și-a cuprins picioarele cu brațele, apoi și-a sprijinit omoplatul de genunchi. Îl simțea ascuțit, plăcut. S-a îmbrățișat și mai tare și și-a zis că poate stătuse așa și mai demult, când era mai mică. Senzația era familiară.

Au rămas acolo. Două siluete triste în nisip. Privind cum se scufundă ziua în apele acoperite de nori ale mării. Tonurile portocalii și roz ale apusului însângerat își desenau deasupra ceții obișnuitele modele involburate, care șerpuiau și se arcuiau. În seara aceea formele

semănau cu niște delfini. Sau poate doar cu niște valuri, cu valuri line și calme. Fata cea nouă s-a uitat în sus, cu gura ușor deschisă, fără să spună nimic în timp ce privea cerul schimbându-se și dansând, un dans de forme și culori.

Jinny a tras adânc aer în piept și a scos un suspin.

— Îți place? a întrebat-o după o clipă, arătând spre cer.

Avea o voce fragilă, subțire.

Fata nu și-a întors capul s-o privească, dar a dat din cap în tăcere.

— Formele de la răsărit sunt mai frumoase, a spus Jinny încet. Imaginile sunt mai clare dimineața. Vei vedea.

Încet, la început, și apoi dintr-odată, formele au dispărut și lumina s-a scurs de pe cer. Era întuneric, dar cele două fete stăteau încă pe nisip când Jinny a simțit că un căpșor cu bucle umede i se sprijină de braț. Fata a suspinat din toată inima. Era un suspin prea mare pentru un corpușor atât de mic. Și-a pus o mână pe piciorul lui Jinny.

Jinny a fost surprinsă de atingere și apoi a început să plângă în tăcere. Lacrimi mari și fierbinți i se scurgeau pe obraji. Fata se uita la ea în penumbră, se uita cum plângea cu o privire pătrunzătoare. Jinny și-a șters fața cu brațul, a clătinat din cap și s-a ridicat hotărâtă.

— Sunt bine, a spus ea. Sunt bine. Să mergem!

S-a ridicat și și-a scuturat nisipul de pe haine; când a făcut asta, fata a imitat-o.

Atunci Jinny și-a dat seama că nu-și făcea deloc datoria. *Ea* era acum Matura, iar Protejata ei sigur era oboșită. Nu era vina copilei că Deen plecase sau că fusese

atât de distant și ciudat înainte să plece. Jinny și-a pus stângace brațul în jurul fetei și a bătut-o ezitant cu palma de câteva ori pe spatele slăbănog.

— Hei, nu ne-ai spus cum te cheamă. Ai un nume? a întrebat Jinny.

— Ess, a spus fata încet.

— Ei, ai de gând să-mi spui cum te cheamă?

Fata și-a înclinat capul în sus.

— Ess, a repetat ea.

— Deci, cum te cheamă? a întrebat Jinny.

Acum fata era nedumerită.

— Ess! a strigat ea cu o voce mai ascutită. Ess.

A arătat spre ea însăși.

— Numele tău e *Ess*? a întrebat Jinny.

Fata s-a încruntat și a clătinat din cap.

— Ess, a mai încercat ea o dată.

— Bess?

Se întâmpla uneori. Copiii nu-și puteau pronunța propriile nume. Erau prea mici și aveau limbile moi, alunecoase, de copii, lipsindu-le consoanele dure de care aveau nevoie. Dar nu conta. În scurt timp se obișnuiau cu numele de pe insulă, indiferent care era acela.

— Ess, a repetat fata, în mod clar frustrată.

— Bine, a spus Jinny. E bine și-așa. Haide, Ess.

Jinny n-a așteptat răspunsul lui Ess. A apucat-o de mână și a tras-o după ea pe plajă, îndreptându-se spre cabana de dormit pe care cele două aveau s-o împartă până la întoarcerea bărcii.

Ess, mucoasă și împiedicându-se în urma ei, nu părea deloc o înlocuitoare de calibrul lui Deen. Dar acum puteau să respire ușurați cu toții și să nu se mai

gândească la barcă, indiferent câte somnuri avea anul. Lucrurile urmau să revină la normal.

Jinny o trăgea pe Ess după ea pe plajă și înspre tabără. Acolo, Joon ațâța focul, iar fața îi strălucea de la flăcări. Era încă devreme, dar copiii săreau peste partea cu focul în seara Schimbărilor. Joon a ridicat privirea în timp ce treceau, dar Jinny nu s-a oprit să vorbească sau s-o prezinte pe Ess. Era timp pentru asta dimineată. A făcut doar cu mâna și a apucat-o pe cărarea nisipoasă, urcând pe creastă spre cabana ei.

Probabil că ceilalți erau împreună în seara asta, și-a spus Jinny. Dormeau împreună, sușoteau pe sub pături. Oz și Jak. Nat și Eevie. Poate că Ben rămăsese cu Sam după ce-l dusesese înapoi la cabană. Ben era genul care făcea chestii de astea.

Jinny și Deen dormiseră mereu împreună în nopțile acelea ciudate. Și-a adus aminte că o dată, cu ani în urmă, ea și Deen se strecuraseră de acolo într-o noapte a Schimbării și își făcuseră patul în iarba înaltă a preriei, cu pături și perne. Când se treziseră, acolo era un șoarece, care mesteca la perna dintre ei, iar Deen țipase atât de tare încât lui Jinny au început să-i țiui urechile. Jinny a zâmbit, amintindu-și cum Deen se ridicase dintr-o săritură, scuturându-și păturile într-un dans caraghios, frenetic. Nu-și mai luaseră niciodată pernele cu ei în prerie după aceea.

Odată ce a intrat în cabană, Jinny a ridicat fetița pe pat și i-a scos pantofiorii. Era încă devreme pentru culcare, dar pentru Jinny ziua se încheiase. Îi ajunsese. Și mâine era o zi. Dimineată va ști cum să gestioneze situația. Așa spera.

— Noapte bună, Ess, a spus ea încet. Culcă-te.

Dar Ess nu se culca. Stătea pur și simplu pe pat și se uita la Jinny, parcă așteptând ceva. Jinny s-a întrebat de ce-o fi având nevoie. Deen îi spusese că uneori îi cânta lui Sam noaptea, dar i s-ar fi părut ciudat să înceapă să-i cânte noii fete. Nu se știau mai deloc.

— Ăăăă... ce-ai zice de un ceai? a întrebat Jinny. Un ceai de mentă. Vrei?

Ess n-a părut să înțeleagă exact întrebarea, dar Jinny și-a luat cana de pe masă și a spus ferm:

— Așteaptă aici.

Apoi a deschis ușa și a ieșit.

Când a trecut pe lângă ușa cabanei lui Deen, s-a oprit. Era pentru prima dată când își dădea seama că aia nu mai era cabana lui Deen. Și că nu va mai fi niciodată. De-acum era cabana lui Sam. Trebuie s-o văd, și-a zis, în timp ce și-a întors corpul spre ușă și a deschis-o încet. Trebuie s-o văd fără el. A respirat adânc și a privit înăuntru.

— E cineva aici? a șoptit ea.

— Jinny?

Era o voce mică, singură în întuneric. Sam era treaz. Ben nu rămăsese cu el până la urmă. Băiatul era atât de mic în patul dublu. Palid, ca o fantomă, cu părul lui blond pe pernă.

— O! a spus Jinny. Scuze. N-am știut că mai ești treaz.

— Nu-i după mine, a spus Sam. Nu pot dormi. Ce cauți aici?

Și-a tras nasul.

Jinny s-a uitat în jur, ca și cum căuta pe podea sau pe pervaz o scuză pentru prezența ei. Cămile lui Sam și

Deen se aflau pe mica noptieră. S-a uitat la cana grea pe care o avea ea în mână.

— Eu, ăăă... Mă gândeam că aş putea... că aş putea lua cana lui Deen. E OK?

— Sigur, a spus Sam. Aşa cred.

Jinny a întins mâna liberă după cană, dar când s-a trezit cu ea în mână, şi-a dat seama că vrea mai *mult*. Voia să ia tot ce era în camera aceea, să ia totul cu ea. Tot ce lăsase Deen în urmă. Colecţia de cuticule de lăcuste. Cămaşa lui de noapte, atârnată într-un cui lângă uşă. A trecut ambele căni în aceeaşi mână şi s-a întins după cămaşă.

— O să iau şi asta, s-o duc... la sacul cu zdrenţe. Bine?

— Ăăă... OK, a spus Sam.

Deşi lui Jinny nu i-a sunat chiar OK. I-ar fi plăcut să ştie cum să vorbească cu el. Nu ştiuse niciodată cum s-o facă. I-a ciufulit părul, aşa cum ar fi făcut şi Deen. „Sara bună, Sam, prietene“, i-ar fi spus el.

Un an întreg, din ziua în care Sam ajunsese acolo, Jinny nu ştiuse ce să-i spună băiatului. Fusesse ziua în care plecase Tate, care se suise nerăbdătoare în barca verde. Tate nu se simţise deloc confuză. Ea era pregătită, întotdeauna gata pentru o aventură, şi asta o durea pe Jinny. Îşi aducea aminte de momentul acela, de durere, de cum plânsese în timp ce-şi îmbrăţişa prietena entuziasmată. Dar măcar atunci îl mai avea pe Deen...

Cum de fusesse atât de uşor pentru ei – pentru Tate şi Deen? Jinny ştia că pentru ea nu va fi aşa. Ea nu va putea să se suie în barcă, să facă cu mâna şi să întoarcă spatele...

Trebuia să se străduiască cu Sam, știa asta, să facă eforturi. Nu era vina lui că lucrurile se schimbaseră când sosise acolo. Dar avea *senzația* că era puțin și vina lui. Deen îl ridicase din barcă, așa cum și Jinny o ridicase pe Ess. Ținându-l pe puștiul mucos și trist de subsuori. Apoi, un moment mai târziu, Tate plecase. Fusesse prima noapte în care Jinny și Deen nu stătuseră la povești înainte de culcare, privind la stele pe cărarea din fața cabanelor.

Apoi venise dimineața următoare, când Jinny apăruse la micul dejun și îl găsisese pe Sam în locul ei obișnuit de lângă Deen. Imediat, înainte ca Jinny să spună vreun cuvânt, Deen se încruntase la ea.

— E mic și e Protejatul meu, Jinny.

— Da, Jinny, ai priceput? repetase Eevie rânjind.

Jinny pricepuse.

În patul lui, Sam a căscat, trezind-o pe Jinny din reverie.

— Sunt obosit, a spus el. Bine?

Aluzia era clară. Strângând în mâini cămile și cu cămașa de noapte a lui Deen pe umăr, Jinny s-a întors spre ușă.

— Păi bine atunci, a spus ea. Sper c-o să dormi bine la noapte, Sam.

— O să încerc, a șoptit Sam slab. Apoi a adăugat: Hei, Jinny?

Jinny s-a oprit.

— Da?

Vocea lui Sam a străpuns întunericul.

— Tu ești bine?

Pentru un scurt moment, Jinny s-a oprit înainte să ducă mâna la mânerul ușii. Doar pentru un moment.

— Da, sunt bine, a spus ea repede. Foarte bine. Noapte bună, Sam.

Apoi a deschis ușa și a fugit, cu cănile metalice zângănind. A luat-o pe potecă, lăsându-se să coboare, ca s-o ajute gravitația, s-o silească să continue să se miște. Atât de repede, că nu s-ar fi putut opri nici dacă ar fi vrut.

Cerul de deasupra lui Jinny era limpede, iar stelele străluceau ca de obicei pe cerul negru. Dar au început să se estompeze în timp ce cobora pe drumul nisipos către dune și plajă. Ca de obicei, liniștea de pe insulă era minunată. Briza nocturnă din iarba înaltă și tăioasă, țârâitul și zgomotele scoase de insecte. Toate o făceau pe Jinny să-și dorească să alerge mai iute, să fie complet singură în noaptea care-i era cunoscută. Cărarea ierboasă, nisipoasă încă era caldă sub picioarele ei. *Nimic* nu se schimba. În general, lucrurile erau exact la fel.

Pe plajă, Jinny a trecut pe lângă vatră și pe lângă masa lungă de lemn și s-a îndreptat spre Joon, care stătea sub acoperișul de tablă al bucătăriei în aer liber. Aflată lângă soba din bucătărie, Joon s-a dat la o parte pentru ca Jinny să ajungă la polonicul înfășurat în cârpe. O dată pe zi, cineva umplea vasul cu apă din fântână, așa că era mereu acolo, aburind și la îndemână pe marginea sobei.

— E în regulă? a întrebat Joon în timp ce clătea ultimele vase rămase de la cină, abandonate de cineva la bătaia clopotului. La fata cea nouă mă refer.

— O, da, a spus Jinny. Așa cred. Stă pe patul meu și așteaptă. Dar nu știu ce să-i spun. Pare confuză.

— Normal că-i confuză, a spus Joon. Așa am fost toți la început. Probabil.